

Кам'янець-Подільський район	641175	45,4	135314	37,0	478529	32,3
ТзОВ ВКФ «Агро-Еко ХХІ»	30198	50,3	8546	47,5	115736	46

*Джерело: розраховано автором на основі статистичних даних

Слід наголосити на тому, що рівень рентабельності досягнутий в господарстві по зернових культурах в 4,4 рази, а в цілому по сільськогосподарському виробництві в 4,7 рази перевищує значення рівня рентабельності по Хмельницькій області [3] (табл. 2).

Таблиця 2

Основні результати діяльності сільськогосподарських підприємств Хмельницької області та ТОВ ВКФ «Агро-Еко ХХІ» у галузі сільського господарства в звітному році

	Чистий дохід (виручка) від реалізації, млн.грн.	Фінансовий результат від реалізації, млн.грн.	Рівень рентабельності, %	Довідково: рівень рентабельності у 2013 р., %
Хмельницька область				
Продукція сільського господарства і послуги	9930,8	3082,4	45,0	14,0
Рослинництво та тваринництво	9561,8	3114,8	48,3	14,8
в т.ч.: рослинництво,	7038,5	2018,6	40,2	3,3
з них: зернові та зернобобові культури	3668,1	1062,5	40,8	0,6
ТОВ ВКФ «Агро-Еко ХХІ»				
Продукція сільського господарства і послуги	35,7	23,7	193,3	333,5
Рослинництво та тваринництво	35,7	23,7	193,3	466,4
в т.ч.: рослинництво,	35,7	23,7	193,3	466,4
з них: зернові та зернобобові культури	3,8	1,7	179,3	192,2

*Джерело: розраховано автором на основі річних звітів підприємства та статистичних даних

Таким чином, можна відмітити наявні можливості подальшого розвитку підприємства та високий ефективний рівень управління виробництвом сільськогосподарської продукції у ТОВ ВКФ «Агро-Еко ХХІ».

Список використаних джерел

1. Діденко В. М. Менеджмент: Підручник/ В. М. Діденко. - К.: Кондор, 2008. - 584с.
2. Дем'яненко С. І. Менеджмент аграрних підприємств: Навчальний посібник / С. І. Дем'яненко – К.: КНЕУ, 2005. – 347с.
3. Сільське господарство України: статистичний збірник. – К.: Державний комітет статистики України, 2014. – 376 с.

Станку Руслана Русланівна,

студентка спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)» економічного факультету

Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Гоголь Т.В.

ЗАКОНОДАВЧА БАЗА РОЗВИТКУ І ФУНКЦІОНУВАННЯ ФЕРМЕРСЬКИХ ГОСПОДАРСТВ В УКРАЇНІ

Україна - велика аграрна держава. Її сільське господарство - одна з основних галузей матеріального виробництва, що відіграє важливу роль у житті суспільства. Тому відродження українського села і селянства є одним з найважливіших завдань нашої молоді незалежної держави. Важливим елементом цього відродження є створення фермерських господарств, які є важливою частиною ринкового шляху розвитку українського сільського господарства.

Фермерське господарство — одна з перспективних організаційно-правових форм ведення сільського господарства, яка сприяє самостійності й зацікавленості виробника в кінцевих результатах роботи. Існування фермерства в Україні пов'язане передусім із виникненням інституту приватної власності на землю, а відповідно — зі зміною юридичної природи майнових відносин на селі. Тобто воно стосується найважливіших положень аграрної реформи в Україні й формує нового та перспективного суб'єкта аграрно-правових відносин [1, с.287].

У сучасних умовах фермерські господарства є структурним елементом агропромислового комплексу України і відіграють важливу роль у виробництві сільськогосподарської продукції. Вони залишаються стабілізуючою ланкою господарювання, яка компенсує зниження обсягів виробництва продукції сільського господарства на окремих аграрних підприємствах, забезпечує продовольчі потреби населення і формує грошові доходи селян.

Відносини, пов'язані з веденням таких господарств, регулюються Конституцією України, Земельним кодексом України, Цивільним кодексом України, Законом України «Про фермерське господарство» та іншими нормативно-правовими актами.

Фермерські господарства є основними суб'єктами аграрної реформи, проте як самостійна форма господарювання вони лише стають на ноги. 19 червня 2003 р. Верховна Рада України прийняла Закон «Про фермерське господарство», у якому знайшли відображення нові положення, спрямовані на розширення сфери фермерського господарювання у сільськогосподарському виробництві, підвищення ефективності фермерського господарювання та зростання конкурентоспроможності продукції фермерських господарств на вітчизняному і зарубіжному ринках.

Закон України від 19 червня 2003 р. "Про фермерське господарство" дає визначення поняття "фермерське господарство". Згідно зі ст. 1 цього закону, фермерське господарство є формою підприємницької діяльності громадян, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, здійснювати її переробку та реалізацію з метою отримання прибутку на земельних ділянках, наданих їм для ведення фермерського господарства. Фермерське господарство є юридичною особою. Воно може бути створене одним або кількома громадянами України, які є родичами або членами сім'ї[2].

Право на створення фермерського господарства має кожний дієздатний громадянин України, який досяг 18-річного віку і виявив до цього бажання. Першочерговим правом користуються громадяни, які проживають у сільській місцевості і мають необхідну кваліфікацію або досвід роботи в сільському господарстві. Відбір претендентів здійснюється на конкурсній основі.

Фермерське господарство є юридичною особою, має назву, печатку, штамп, рахунки в банках. Його організаційно-економічні й юридичні основи ґрунтуються на приватній

власності на засоби виробництва, майно, продукцію.

Фермерське господарство здійснює свою діяльність на основі Статуту. В ньому зазначаються: найменування господарства, його місцезнаходження, предмет і мета діяльності, порядок формування майна, органи управління, порядок вступу до господарства та виходу з нього та інші положення.

Членами фермерського господарства можуть бути подружжя, їх батьки, діти, яким виповнилось 14 років, та інші родичі, які об'єднались для роботи в цьому господарстві. Можливе також створення фермерського господарства і однією особою. Особи, які працюють в фермерських господарствах за трудовим договором (контрактом) не можуть бути його членами.

Відповідальність за діяльність фермерських господарств покладається на його голову. На ім'я голови господарства видається державний акт на право власності на землю. Він також має право укладати договори на тимчасове користування землею, в тому числі на умовах оренди, і складати інші документи згідно з чинним законодавством України. Голова представляє інтереси фермерського господарства перед підприємствами, організаціями, установами та окремими громадянами.

Виробничо-економічні відносини фермерського господарства з іншими юридичними особами і окремими громадянами будуються на основі договорів. Втручання в його господарську діяльність з боку державних, громадських та інших органів не допускається. Державні органи здійснюють контроль за діяльністю господарства тільки відповідно до своєї компетенції, яка встановлена чинним законодавством. [3]

Новоствореним фермерським господарствам протягом трьох років (у трудонедостатніх населених пунктах – п'яти років) надається допомога за рахунок державного і місцевого бюджетів, у тому числі через Український державний фонд підтримки фермерських господарств. Кошти Українського державного фонду підтримки фермерських господарств надаються на безповоротній та поворотній основах.

Отже, в нашій державі створена достатня нормативна база для розвитку фермерських господарств, які можна надіятись, в майбутньому складуть основу приватного сектора сільського господарства і піднесуть наше аграрне виробництво на рівень розвинутих держав Європи.

Список використаних джерел

1. Аграрне право України: підручник / за ред. О.О. Погрібного. – К.: Істина, 2007.- 448с.
2. Про фермерське господарство: Закон України від 19 черв. 2000 р. № 973-IV // Офіційний вісник України. – 2003. - №29. – С.62-75.
3. Амосов О.Ю. Фермерство як форма підприємництва в аграрній сфері / О.Ю. Амосов // Агросвіт. – 2008. - №8. – с.4-6.

Статкевич Леся Петрівна,

студентка напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент»

економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м.

Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: к.е.н, доцент Покотильська Н.В.

МОТИВАЦІЯ ЯК ЗАГАЛЬНА ФУНКЦІЯ МЕНЕДЖМЕНТУ